

*Něžná
je noc*

F. S. FITZGERALD

Něžná je noc

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

COO

BOO

F. S. Fitzgerald
Něžná je noc – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

*Něžná
je noc*

F. S. FITZGERALD

Přeložil Petr Štádler

CooBoo Classics Svazek 2

COO
BOO

Knihá I

GERALDOVI A SAŘE
HODNĚ VEČÍRKŮ

„Něžná je noc – být s tebou, touho má!

...

Zde ale vládne tma,
krom světla, které vánek dolů svane
mřížovím větví na tajemný mech.“

„Óda na slavičku“

I

Na příjemném pobřeží francouzské Riviéry, asi v půli cesty mezi Marseille a italskou hranicí, pyšně stojí velký různový hotel. Jeho zardělou fasádu ovívají uctivé palmy a před ním se táhne krátká oslnivá pláž. Poslední dobou se z něj stalo oblíbené letovisko významných a slavných, a přitom ještě před deseti lety vždy v dubnu, jakmile se jeho anglická klientela odebrala na sever, prakticky osiřel. Teď už se v jeho blízkosti hromadí bungalovy, ale ve chvíli, kdy začíná tento příběh, tu mezi Gaussovým Hôtel des Étrangers a osm kilometrů vzdáleným Cannes jako lekníny uprostřed nakupených borovic trouchnivěly jen kupole asi desítky starých vil.

Pláž se k hotelu pevně přimykala jako světle hnědý modlitební kobereček. Za časného rána se po vodě rozlil vzdálený odraz Cannes, růžových a krémových odstínů starých pevností a purpurové velehory tvořící hranici s Itálií a chvíl se na vlnkách a kroužcích, vysílaných ze dna průzračných mělčin mořskými rostlinami. Před osmou sestoupil na pláž muž v modrém županu. Vydatně na sebe našplíchal chladnou vodu, aby se osmělil, vrhl se do moře a s usilovným frkáním a hlasitým hekáním se v něm asi minutu zmítal. Když zase odešel, pláž a zátoka na hodinu ztichly. Na obzoru se západním směrem šinuly obchodní lodě, na hotelovém nádvoří pokřikovali sběrači nádobí a na borovicích schla rosa. Za další hodinu se ze serpentín vinoucích se po

nížkém Maurském masivu, který odděluje pobřeží od pravé provensálské Francie, začalo nést troubení klaksonů.

Necelé dva kilometry od moře, kde borovicový les střídají zaprášené topoly, stojí osamocená železniční zastávka, odkud jednoho červnového rána roku 1925 lehký čtyřkolový kočár odvezl do Gaussova hotelu matku s dcerou. Matčina tvář měla v sobě uvadající krásu, kterou brzy protkají popraskané žilky, a zračil se v ní klidný i sympaticky pozorný výraz. Zrak případného přihlížejícího se ovšem rychle stácel k její dceři – z růžových dlaní a krásného plamene rozjasněných lící, zarudlých jako tváře dětí po studené večerní koupeli, vyzařovalo jakési kouzlo. Skvostné vysoké čelo jí jemně stoupalo k linii vlasů, která jej lemovala jako heraldický štít a rozpučovala v kadeře, vlny a kudrlinky popelavě blondaté a zlaté. Oči měla veselé, velké, průzračné, vlhké a zářivé a tváře jí hrály přirozenou barvou, kterou jí pod povrch vhnáno silné, mladistvé srdce. Její tělo jemně balancovalo na nejzazším okraji dětství – táhlo jí na osmnáct, a ač byla po fyzické stránce už prakticky utvořená, ještě na ní neoschla rosná svěžest.

Pod nimi se jako tenká horká linka zjevilo moře a obloha a matka prohlásila:

„Něco mi říká, že se nám tady nebude líbit.“

„Stejně chci jet domů,“ odvětilo děvče.

Obě zněly spokojeně, ale zjevně se jim zajídalo, že nemají konkrétní cíl. Jen tak nějaký cíl by ovšem taky nestačil, chtěly pořádnou zábavu – ne proto, že by potřebovaly dodat vzpruhu unaveným nervům, ale protože v nich bublala natěšenost školaček, které vyhrály v žákovské soutěži a teď si zaslouží prázdniny.

„Zůstaneme tu tři dny a pak se vrátíme domů. Hned za-telegrafuju o lístky na parník.“

V hotelu vyřídila dívka rezervaci přirozenou, ale dosti fádni francouzštinou, jakoby čímsi vyloveným z paměti.

Když se ubytovaly ve svém pokoji v přízemí, vyšla oslnivou září francouzských oken na kamennou verandu, která se táhla po celé délce hotelu. Při chůzi se nesla jako baletka – nepoklesávala v bocích, naopak se propínala v kříži. Stín jí ihned přistříhlo horké venkovní světlo a dívka se stáhla zpátky dovnitř – v tom jasu nic neviděla. O padesát metrů dál pouštělo Středozevní moře na nemilosrdném slunci pigment a pod balustrádou na příjezdové cestě k hotelu se smažil pobledlý buick.

V celé oblasti vládl čilý ruch opravdu jen na pláži. Seděly tu tři britské chůvy a za melodického klevetění, rituálu přesného jako zaklínadlo, vplétaly do svetrů a ponožek zdlouhavý vzor viktoriánské Anglie, vzor čtyřicátých, šedesátých a osmdesátých let. Blíž k moři hospodařila pod velkými pruhovanými slunečníky asi desetičlenná skupinka. Jejich děti, také zhruba deset, zatím honily po mělčinách nevyplašené ryby, případně polehávaly nahé na slunci a leskly se kokosovým olejem.

Když na pláž dorazila Rosemary, proběhl kolem ní dvanactiletý chlapec a s radostným halekáním se vřítit do moře. Rosemary na sobě cítila tlak zkoumavých pohledů cizích očí. Svlékla župan a vydala se v chlapcových stopách do vody. Několik metrů se jen tak vznášela na hladině obličejem dolů, ale byla pořád moc na mělčině, a tak se vyškrabala na nohy a brodila se dál; štíhlé nohy vlekla proti odporu vody jako závaží. Když měla moře asi po prsa, ohlédla se. Ze břehu ji pozorně sledoval plešatý muž v trikotu, na oku monokl, chundelatou hrud' vypnutou, drzý pupek zatažený. Poté co mu Rosemary pohled opětovala, monokl vyloupl, nechal ho zmizet v legračních hrudních licousech a něco si nalil z lahve, kterou držel v ruce.

Rosemary položila obličej na vodu a trhaným čtyřdobým kraulem plavala k prámu. Voda se jí chopila, jemně si ji z té výhně stáhla k sobě, nasákla jí do vlasů a rozlila se jí

do všech částí těla. Rosemary se v ní otáčela dokola a hověla si v její náruči. K prámu doplavala už celá zadýchaná, ale jakmile k ní shora sklopila zrak opálená žena s jasně bílými zuby, uvědomila si, jak je sama vulgárně bílá, obrátila se na záda a nechala se unášet zpátky ke břehu. Když vylezla, oslovil ji huňáč s lahví v ruce.

„Poslyšte, za tím prámem už jsou žraloci.“ Nedalo se určit, jaké je národnosti, ale anglicky mluvil s táhlým oxfordským přízvukem. „Včera sežrali dva britské námořníky z flotte u Golfe-Juan.“

„Proboha!“ vyjekla Rosemary.

„Připlouvají za odpadky z floty.“

Potom se zadíval do ztracena, čímž jí naznačil, že ji oslovil jen proto, aby ji varoval. O dva krůčky podstoupil a nahlídl si další skleničku.

Během rozhovoru se pozornost malinko stočila k Rosemary. S tímhle nijak nepříjemným pocitem, že ji sledují, se teď rozhlédla, kam se usadí. Každá rodina tu měla slunečník a náležel jí zjevně i pás před ním, a navíc všichni přecházeli sem a tam a bavili se mezi sebou. Vměšovat se do téhle pospolité atmosféry by byla přílišná troufalost. O kousek dál, kde už pláž pokrývaly i oblázky a mrtvé mořské řasy, polehávala skupinka bílá jako Rosemary. Měli jen malé slunečníky do ruky a evidentně sem tolik nepatřili. Rosemary si našla místo mezi snědými a světlými, na písek si rozprostřela župan a natáhla se na něj.

Nejprve uslyšela jejich hlasy. Tušila, jak ji míjejí jejich kroky a jak se přes ní na slunci přelévají jejich siluety. Krk jí ovanul horký, nervózní dech zvědavého psa. Cítila, jak se jí v té výhni připéká kůže, a slyšela nezřetelné, vyčerpané *fua-fua* skomírajících vln. To už její ucho rozeznalo jednotlivé hlasy a dozvěděla se, že kdosi, koho nazývali pohrdavým „tenhle North“, unesl večer předtím z kavárny v Cannes číšníka, aby ho rozřízl vejpůl. Takto historku podala bělo-

vlasá žena ve večerní róbě, což byl nepochybně ještě pozůstatek uplynulé noci, neboť na hlavě jí dosud lpěla tiára a na rameni jí uvadla zrudlá orchidej. Rosemary pocítila vůči ženě a jejím společníkům neurčitou nelibost a odvrátila se.

Nejblíž k ní na druhé straně ležela pod střešou slunečníků mladá žena a z knihy otevřené na písku si vypisovala jakýsi seznam. Plavky měla stažené z ramen a brunátná, oranžovohnědá záda, v kontrastu se šňůrou smetanových perel ještě výraznější, jí na slunci svítila. Obličej měla přísný, krásný i žalostný. Střetla se pohledem s Rosemary, ale neviděla ji. Za ní seděli či stáli elegán v žokejské čapce a trikotu s červenými pruhy, žena, kterou Rosemary spatřila předtím na prámu – teď Rosemaryin pohled opětovala, a skutečně ji i viděla –, a prostovlasý muž v modrém trikotu. Měl protáhlý obličej a zlatavou lví hřívu a velice vážně rozmlouval s mužem zřetelně románského původu v černém trikotu. Oba při rozhovoru šťourali do útržků mořských řas v písku. Rosemary usoudila, že budou z velké části Američané, čímsi se ale od Američanů, které poslední dobou poznala, odlišovali.

Po chvíli si uvědomila, že muž v žokejce něco skupince potichu přehrává. S hráběmi v ruce popocházel vážně sem a tam, významně odklízal kamínky a přitom předváděl nějaký navenek nesrozumitelný parodický výstup, jemuž svým důležitým výrazem dodával trvale přítomné napětí. Sebe-menší peripetie téhle historiky budila veselí, až ji nakonec završilo cosi, co vyvolalo všeobecný výbuch smíchu. Dokonce i ti, kdo se stejně jako Rosemary vyskytovali moc daleko, než aby rozuměli, zvědavě zapnuli senzory. Na celé pláži si scénka nepodmanila jen mladou ženu se šňůrou perel. Snad z cudnosti sebeovládání reagovala na každou salvu pobavení tím, že se ještě více sehnula ke svému seznamu.

Z oblohy nad Rosemary se znenadání ozval muž s monoklem a lahví.

„Jste senzační plavkyně.“

Rosemary zaprotestovala.

„Ohromná. Já jsem Champion. Tamhle jedna dáma od nás tvrdí, že vás minulý týden viděla v Sorrentu. Prý ví, kdo jste, a moc ráda by se s vámi seznámila.“

Rosemary to celé přešlo na obtíž, ale nedala na sobě nic znát a ohlédla se. Spatřila, jak neopálená skupinka vyčkává. Neochotně se zvedla a vydala se k ní.

„Paní Abramsová... Paní McKissová... Pan McKisco... Pan Dumphry...“

„My vás známe,“ promluvila žena ve večerních šatech. „Vy jste Rosemary Hoytová, já vás poznala už v Sorrentu, ptala jsem se na vás i recepční, všem nám připadáte naprosto úchvatná, jak to, že netočíte další úchvatný film doma v Americe?“

A přidali ještě nadbytečné gesto, jak jí uvolňují místo. Žena, která ji poznala, nebyla navzdory svému jménu Židovka. Šlo o jednu z těch postarších „správných ženských“, které se díky své nepoučitelnosti a dobrému trávení udržely do další generace.

„Chtěli jsme vás varovat, ať se hned první den nespálíte,“ pokračovala žoviálně, „protože vaše kůže je důležitá, jenže nám připadá, že na téhle pláži se každý chová tak zatraceně obřadně, až jsme nevěděli, jestli se vás to nedotkne.“

II

„Mysleli jsme si, že v tom, co se tu hraje, figurujete taky,“ prohlásila s deprimující úpěnlivostí paní McKissová, pohledná mladá žena s vyšumělými očima. „Nevíme, kdo ano a kdo ne. Z jednoho chlapa, kterému manžel prokázal obzvláštní laskavost, se vyklubala prakticky jedna z hlavních postav.“

„V tom, co se tu hraje?“ zeptala se Rosemary. Už jí svítilo. „Ono se tu něco hraje?“

„Má drahá, to my nevíme,“ opáčila s křečovitým uchechtutím tělnaté ženské paní Abramsová. „My v tom nehrajeme. My jsme jen diváci.“

Pan Dumphy, zženštilý mladík s vlasy jako koudelová příze, poznamenal: „Máti Abramsová sama věčně něco hraje.“ Champion mu pohrozil monoklem a pravil: „No tak, Royale, přestaňte s tou svou nevýslovnou otřesností.“ Rosemary na ně pohlédla celá nesa a zalitovala, že se na pláž nevydala s matkou. Tahle skupinka jí byla nesympatická, zvlášť v porovnání s tou, která ji zaujala na opačném konci pláže. Matčin skromný, ale solidní společenský talent jim pomáhal rychle a rezolutně z nepříjemných situací. Rosemary byla ovšem slavná teprve půl roku, a francouzské způsoby jejího raného dospívání a demokratické americké způsoby, které měly navrch, v ní občas vyvolávaly jistý zmatek a přiváděly ji právě do takového dění.

Pana McKisca, vychrtlého pihatého zrzka okolo třicítky, téma „hraní“ nebavilo a celou dobu upřeně hleděl na moře. Teprve teď letmo pohlédl na svou ženu, potom se obrátil k Rosemary a důrazně se zeptal:

„Už tu pobýváte dlouho?“

„Teprve den.“

„Aha.“

Zjevně nabyl dojmu, že téma hovoru se tím definitivně změnilo, a podíval se teď zase na ostatní.

„A zůstanete tady celé léto?“ zajímala se nevinně paní McKissová. „Že byste případně viděla, jak se to bude dál vyvíjet.“

„Proboha, Violet, už toho nech!“ vybuchl její manžel. „Vymysli si prokrista nový vtíp!“

Paní McKissová se naklonila k paní Abramsové a slyšitelně šeptla:

„Je nervózní.“

„Já nejsem nervózní,“ nesouhlasil McKisco. „Náhodou nejsem vůbec nervózní.“

Viditelně žhnul – po obličejí se mu rozlil šedavý rumělec, v němž se všechny jeho výrazy rozpouštěly v bezbřehou marnost. Náhle si vágně uvědomil, v jakém je stavu, vstal a vydal se do vody. Manželka ho následovala. Rosemary využila příležitosti a vypravila se v jejich stopách.

Pan McKisco se dlouze nadechl, praštil sebou do mělké vody a začal Středozevní moře fackovat nataženými pažemi, což mělo evidentně evokovat kraul. Když mu došel dech, vstal a podíval se, že je stále na dohled od břehu.

„Ještě jsem se nenaučil dýchat. Nikdy jsem pořádně nepochopil, jak to dělají.“ Podíval se tázavě na Rosemary.

„Myslím, že musíte vydechovat pod vodou,“ vysvětlila. „A vždycky po čtvrtém tempu natočíte hlavu a naberejte vzduch.“

„Dýchání je pro mě nejtěžší. Nezaplaveme si k prámu?“

Na prámu, který se pohupoval na přelévající se vodě, ležel natažený muž s lví kšticí. Když se paní McKissová po plavidlu natáhla, nečekaně se naklonilo a prudce ji udeřilo do paže. Muž na prámu rychle vyskočil a vytáhl ji.

„Už jsem se bál, že vás to praštilo.“ Mluvil pomalu, ostýchavě a tvářil se smutně; takhle smutný výraz viděla Rosemary jen párkrát v životě. Měl vysoké lícní kosti jako indián, dlouhý horní ret a obrovské hluboko posazené tmavě zlaté oči. Mluvil koutkem úst, jako by doufal, že jeho slova doputují k paní McKissově nějakou nevtíravou oklikou. Za chvíli už se odpíchl od prámu a zaplul do vody. Jeho nehnuté dlouhé tělo splývalo setrvačností ke břehu.

Rosemary a paní McKissová ho pozorovaly. Když hybná energie vyprchala, muž se náhle ohnul, vyhoupl tenká stehna nad hladinu a úplně zmizel, až po něm zůstal sotva flíček pěny.

„Je to dobrý plavec,“ podotkla Rosemary.

Odpověď paní McKissově přišla s překvapivou agresivitou.

„Ale jako muzikant stojí za starou belu.“ Otočila se k manželovi, jemuž se mezitím po dvou neúspěšných pokusech podařilo vyškrábat na prám. Chvíli bojoval s rovnováhou, což chtěl poté vykompenzovat jakýmsi elegantním gestem, ale jen se znovu rozkymácel. „Zrovna jsem říkala, že Abe North je sice možná dobrý plavec, ale jako muzikant stojí za starou belu.“

„Ano,“ souhlasil zdráhavě McKisco. To on své ženě zjevně stvořil svět, ve kterém žila, a neponechal jí v něm příliš volnosti.

„Mě bere spíš Antheil,“ obrátila se paní McKissová provokativně k Rosemary, „Antheil a Joyce. Předpokládám, že o těchhle lidech v Hollywoodu moc neslycháte, ale manžel napsal první kritiku *Odysea*, která se kdy objevila v Americe.“

„Mít tak cigaretu,“ prohodil nevzrušeně McKisco. „To je teď pro mě důležitější.“

„Ten chlap to má v sobě – nemyslíš, Alberte?“

Hlas se jí náhle vytratil. V moři se koupala sourozenecká dvojice, teď už i s matkou, ženou s perlami. A Abe North se zrovna vynořil jako vulkanický ostrov zpod jednoho z dětí a vyzvedl ho na ramenu, až zavřeštělo strachy a blahem. Matka přihlížela s krásným klidem, bez úsměvu.

„To je jeho žena?“ zeptala se Rosemary.

„Ne, to je paní Diverová. Ti v hotelu nebydlí.“ Paní McKisová nespouštěla z ženina obličeje fotografický zrak. Po chvíli se prudce obrátila k Rosemary.

„Už jste někdy dřív byla v zahraničí?“

„Ano, chodila jsem do školy v Paříži.“

„Vida! Tak to nejspíš budete vědět, že pokud si to tady chcete užít, je potřeba se seznámit s pár místními, francouzskými rodinami. Co z toho ti lidé mají?“ ukázala levým ramenem ke břehu. „Jen se drží spolu v partičkách. My jsme samozřejmě měli doporučující dopisy a v Paříži jsme se setkali se všemi nejlepšími francouzskými umělci a spisovatelí, což bylo moc příjemné.“

„To si umím představit.“

„Můj muž totiž dokončuje svůj první román.“

„Vážně?“ utrousila Rosemary. Na nic zvláštního při tom nemyslela, jen se jí honilo hlavou, jestli její matka dokázala v tom horku usnout.

„Využívá to koncept *Odysea*“, pokračovala paní McKisová, „manžel to ovšem nezasadil do čtyřiaadvaceti hodin, ale do sta let. Vzal starého, zhýralého francouzského aristokrata a postavil ho do protikladu s věkem strojů...“

„Prokristapána, Violet, nevykládej o tom konceptu na potkání“, ohradil se McKisco. „Nechci, aby se to rozkřiklo, než kniha vůbec vyjde.“

Rosemary odplavala zpátky na břeh, kde si přes již podrážděná ramena přehodila župan a znovu si lehla na slunce. Muž v žokejské čapce teď chodil s lahví a skleničkami od

jednoho slunečníku ke druhému. Netrvalo dlouho a ponořil se s přáteli do družnější, důvěrnější zábavy; všichni teď seděli pod jednou velkou asambláží ze slunečníků. Rosemary vytušila, že někdo z nich odjíždí a tohle je poslední přípitek na pláži. K příkrovu slunečníků se natočily i děti – viděly, že pod ním vzrůstá rozruch. Rosemary připadalo, že ho celý vyvolává právě chlapík v žokejce.

Moře a oblohu opanovalo poledne – dokonce i bílá linka Cannes osm kilometrů odtud vybledla ve fatu morgánu čehosi řízného a chladivého. Za ní připlula k pobřeží plachetnice s červenou náprsenkou a zakotvila opodál tmavšího, otevřeného moře. Zdálo se, že na celém tomhle pásu pobřeží neumlkl život jen v těch tlumených paprscích prosvítajících střechami slunečníků, kde se mezi všemi těmi barvami a ševlením něco dělo.

Pár metrů od Rosemary se zastavil Champion. Zavřela oči a předstírala, že spí. Pak je pootevřela a chvíli pozorovala dva nejasné, rozmazané sloupy – nohy. Muž se pokusil posunout do pískového oblaku, ale ten odplul na širou horrou oblohu. Rosemary doopravdy usnula.

Probudila se zbrocená potem a zjistila, že pláž osiřela. Zůstal na ní už jen chlapík v žokejce, který teď skládal poslední slunečník. Potom dokráčel k pomrkávající Rosemary a pravil:

„Měl jsem v plánu vás před odchodem vzbudit. Není ideální se hned moc spálit.“

„Děkuju vám.“ Rosemary sklopila zrak ke svým zarudlým nohám. „Propána!“

Vesele se zasmála, aby se s ní klidně dal do řeči, ale to už Dick Diver odnášel stan a plážový slunečník do přistaveného vozu, a tak se vydala do vody smýt pot. Vrátil se ještě pro hrábě, lopatu a síto, a když je posbíral, uložil je do štěrbin ve skále. Potom se rozhlédl po pláži, jestli někde něco nezapomněl.

„Nevíte, kolik je hodin?“ zeptala se Rosemary.

„Asi půl druhé.“

Nakrátko se spolu otočili k moři.

„Tohle není špatná hodina,“ prohodil Dick Diver. „Není to zrovna nejhorší část dne.“

Podíval se na ni a Rosemary prožila dychtivý a důvěřivý okamžik v jasně modrých světech jeho očí. Potom si hodil na rameno poslední kus harampádí a odkráčel k autu. Rosemary vylezla z vody, vytřepala si župan a vydala se vzhůru k hotelu.

III

Do jídelny se odebraly chvílku před druhou. Přes prázdné stoly se převaloval těžkotonážní pletenec paprsků a stínů, jak se venku kývaly borovice. Dva číšníci skládali talíře a do toho halasili italsky. Když Rosemary s matkou vešly, číšníci zmlkli a donesli jim ovadlý oběd ze společné tabule.

„Tak jsem se na pláži zamilovala,“ přiznala Rosemary.

„Do koho?“

„Nejdřív do celé jedné sympatické skupinky. A pak do muže.“

„Mluvila jsi s ním?“

„Jen chvílku. Velký fešák. Nazrzlý.“ Rosemary hltavě polykala. „Ale jak už to bývá, je ženatý.“

Matka jí byla nejlepší přítelkyní a cele se oddala tomu, aby Rosemaryinu životu mohla udávat směr. To se sice v divadelnické profesi nedělo tak vzácně, poměrně výjimečný krok to však byl v tom smyslu, že si tím paní Elsie Speersová nevynahrzovala žádné vlastní fiasko. Sama životu nic nevyčítala ani nezazlívala – dvakrát se úspěšně vdala, dvakrát ovdověla a její spokojený stoicismus pokaždé nabral na síle. Jednou si vzala důstojníka jezdeckva, podruhé vojenského lékaře a po obou jí zbylo něco, co se dceři snažila předat netknuté. Ničeho Rosemary nešetřila, a vychovala z ní odolného člověka. Nešetřila úsilím a láskyplnou péčí, a vypestovala v Rosemary idealismus, který dcera momentálně

vztahovala na ni a jenž nahlížel na svět jejíma očima. Ač tedy byla Rosemary „obyčejné“ dítě, chránil ji hned dvojitý obal, matčin i vlastní – pojímala zralou nedůvěru ke všemu banálnímu, povrchnímu a ordinárnímu. Když však Rosemary tak náhle prorazila u filmu, pocítila paní Speersová, že nastal čas dceru duševně odstavit. Rozhodně by ji nijak netrápilo, kdyby Rosemary svůj překypující, dychtivý a naléhavý idealismus přeorientovala z ní někam jinam.

„Takže se ti tady líbí?“ zeptala se.

„Kdybychom ty lidi znaly, mohlo by to být fajn. Byla tam ještě jedna skupinka, ale nesympatická. Poznali mě. Kamkoli se vrátíme, ‚Tatínkovu holčičku‘ viděli všichni všude.“

Paní Speersová počkala, až opadne nával ješitnosti, a věcně pronesla: „Což mi připomíná: Když jedeme za Earlem Bradym?“

„Říkala jsem si, že třeba dnes odpoledne – jestli sis odpočinula.“

„Jeď sama, já nepojedu.“

„Tak to necháme na zítra.“

„Chci, abys jela sama. Je to kousek. A ne že bys neuměla francouzsky.“

„Máti, existuje aspoň něco, co nemusím?“

„No tak jeď později. Ale ať to do odjezdu stihneš.“

„Dobrá, máti.“

Po obědě dolehla na obě náhlá nuda, jaká přepadá americké turisty v klidných zahraničních destinacích. Žádné podněty, zvenčí taky nikdo nevolal, nikomu jinému nevytanul znenadání útržek myšlenky, která se honila hlavou jim. Chyběl jim rozruch impéria, a měly pocit, že se tu život zastavil.

„Zůstala bych tu opravdu jen tři dny, máti,“ prohlásila Rosemary, když se vrátily do svého apartmá. Venku se vedro převalovalo v mírném větříku, prodíralo se stromy a posílalo okenicemi horké závany.

„A co ten muž, do kterého ses zamilovala na pláži?“

„Miluju jen tebe, drahá máti.“

Rosemary se zastavila ve vstupní hale; potřebovala, aby jí père Gausse poradil s vlakovým spojením. Stevard ve světle hnědé khaki uniformě posedával u recepce a teď se na ni strnule zadíval. Teprve po chvíli se vzpamatoval a rozpomněl se, jaké chování mu jeho métier předepisuje. Rosemary se autobusem vypravila na nádraží. Jela s dvojkou servilních číšníků, kteří ji přiváděli do rozpaků svým uctivým mlčením. Nejradši by je ponoukla: „Tak si přece povídejte, bavte se. Mně to nevadí.“

V první třídě bylo k zalknutí. Pestrobarevné reklamní plakátky železničních dopravců – Pont du Gard u Arles, amfiteátr v Orange, zimní sporty v Chamonix – působily svěžeji než nehybné táhlé moře venku. Na rozdíl od amerických vlaků, které se nořily do vlastního dynamického osudu a lidmi v jiném, ne tak hbitém a strhujícím světě pohrdaly, přináležela tato souprava k zemi, již projížděla. Jejím dechem se vířil prach z palmových listů a její popel se mísil s uschlým trusem na zahradách. Rosemary byla přesvědčená, že by se klidně mohla vyklonit z okna a vlastnoručně si utrhnout pár květin.

Ve svých pvozech pospávala před nádražím v Cannes asi desítka drožkářů. Na promenádě stáčely k letnímu moři své bezvýrazné železné masky kasino, elegantní obchody a velkolepé hotely. Zdálo se k nevíře, že tu někdy mohli mít „sezonu“. Rosemary, napůl svazovanou módními konvencemi, přepadl trochu ostych, jako by projevovala chorobnou zálibu v bezživotí, jako by si lidé říkali, co tady v tom otupělém mezidobí po radovánkách minulé zimy a před veselím zimy příští pohledává, vždyť skutečný svět hřmotně pulzuje na severu.

Když Rosemary vykročila z drogerie s lahvičkou kokosového oleje, přes cestu jí přešla žena, v níž poznala paní Diverovou – s plnou náručí polštářků se ubírala k autu zaparkova-

nému opodál. Zaštekal na ni zakrslý černý pes s podlouhlým tělem, s trhnutím se probudil řidič. Paní Diverová se posadila do vozu, v líbezně tváři nehybný, uměřený výraz, neohrožené, bdělé oči upřené přímo před sebe do prázdna. Na sobě měla jasně červené šaty a snědé nohy pod nimi holé. Její husté tmavě zlaté vlasy připomínaly chundelatou psí hřívu.

Vlak měl Rosemary přijet až za půl hodiny, a tak se na Boulevard de la Croisette posadila do Café des Alliés, kde stromy vytvářely nad stoly zelené příšeří a orchestr tůkal před imaginárním kosmopolitním obecenstvem šlágr z niceského karnevalu a jakýsi loňský americký hit. Rosemary koupila matce *Le Temps* a *The Saturday Evening Post* a ty druhé si u své citronnade otevřela na stránce se vzpomínkami ruské princezny. Zastřené konvence devadesátých let připadaly Rosemary opravdovější a bližší než titulky francouzských novin. Tentýž pocit ji tížil už v hotelu – ze své domoviny byla zvyklá, že se i naprosté absurditě dodávají výrazně komické či tragické kontury, a ještě se nenaučila vybírat si pro sebe to podstatné, a tak se jí teď začínal francouzský život zdát prázdný a fádňí. Tomuhle dojmu přidával na tíživosti orchestr svými tklivými melodiemi, které připomínaly melancholickou hudbu, jaká se hraje artistům ve varieté. Rosemary byla ráda, že se vrátí do Gaussova hotelu.

Druhý den nemohla plavat, měla spálená ramena, a tak si s matkou najaly vůz – ovšem až po notném smlouvání, neboť Rosemary si ve Francii osvojila schopnost vnímat hodnotu peněz – a podnikly jízdu po Riviéře, deltě mnoha řek. Samozvaným průvodcem se jim stal šofér, ruský car z dob Ivana Hrozného, a malátné mimikry měst začala prostopovat zář jejich skvostných názvů: Cannes, Nice, Monte Carlo... Šeptaly o starých králích, kteří sem zavítali naplnit břicho či vypustit duši, o rádčích, kteří házeli Buddhovy

oči anglickým balerínám, o ruských kralevicích, kteří zdejší týdny proměňovali v baltské soumraky za dávno minulých časů kaviáru. Především tu ovšem po Rusech zůstávala ta aromatická stopa podél pobřeží – v jejich zavřených knihkupectvích a hokynářstvích. Když před deseti lety skončila v dubnu sezona, zamkly se brány ortodoxního kostela a sladké šampaňské, jejich oblíbené, se odložilo, než zase přijedou. „Tak příští sezonu,“ loučili se, jenže se unáhli, neboť se už nikdy neobjevili.

Pozdě odpoledne se Rosemary s matkou spokojeně vezly do hotelu. Vůz je příjemně unášel nad mořem zbarveným tajemně jako acháty a karneoly z dětství, zeleným jako zelené mléko, modrým jako voda z vypraného prádla, vínově tmavým. Příjemně je unášel kolem postaviček svačicích či večerících na zápraží, za popínávkami venkovských bister slyšely ta zběsilá mechanická piana... Sjely z pobřežní Corniche d'Or a potemňujícími hradbami stromoví, které před nimi ve své různozelenosti vyrůstaly jedna za druhou, zamířily ke Gaussovu hotelu. To už nad troskami akvaduktů visel měsíc.

Někde v kopcích za hotelem se tančilo. Rosemary se přes přízračný měsíční třpyt své moskytiéry zaposlouchala do hudby a došlo jí, že se tu lidé mohou i veselit. Vzpomněla si na sympatickou skupinku z pláže. Napadlo ji, že ji možná ráno zase potká, jenže tahle společnost si očividně vystačila sama, a když se se všemi těmi slunečníky, bambusovými rohožemi, psy a dětmi rozsadila, rázem plage, ta její část, vypadala doslova jako obehnaná plotem. Rosemary si každopádně dala předsevzetí, že poslední dvě rána nestráví s těmi druhými.

IV

Vyřešilo se to za ni. McKiscovi ještě nedorazili a Rosemary si ani nestihla roztáhnout na zem župan, když vtom se ze skupinky oddělili dva muži – ten s žokejskou čapkou a vysoký blondák, který si liboval v rozřezávání číšníků vej-půl – a namířili si to k ní.

„Dobré ráno,“ pozdravil Dick Diver a odmlčel se. „Poslyšte, sice jste se možná spálila, ale proč jste se nás včera strani-la? Měli jsme o vás starost.“

Rosemary se posadila a přivítala jejich vyrušení radostným zachichotáním.

„Říkali jsme si,“ pokračoval Dick Diver, „jestli byste se k nám dnes ráno nechtěla přidat. Chodíme do vody, jíme a pijeme, takže je to zásadní pozvánka.“

Působil mile a šarmantně – v hlase mu zazníval příslib, že se o ni postará a že jí záhy otevře celé nové světy, rozvine před ní nekonečný řetěz velkolepých možností. Povedlo se mu ji představit, aniž padlo její jméno, a poté jí dal taktně na srozuměnou, že všichni vědí, co je zač, ale že plně respektují její soukromí. Když nepočítala chování personálu, s takovou slušností se Rosemary od chvíle, kdy se dočkala úspěchu, ještě nesetkala.

Nicole Diverová listovala kuchařkou a hledala recept na kuře po marylandsku; z perel kolem krku jí splývala snědá záda. Rosemary ji odhadovala na čtyřiaadvacet. Její tvář

by bylo možné popsat v intencích konvenční pohlednosti, ale působila, jako by byla nejdříve vysochána v hrdinském stylu – měla výraznou strukturu a kresbu, jako kdyby rysy a živost vzezření a zbarvení, vše, co si spojujeme s temperamentem a charakterem, byly tvořeny rodinovsky – a teprve poté osekána k líbivosti až do té míry, že jediné uklouznutí dláta by jí nenapravitelně ubralo na výrazu a na kvalitě. A opovážlivě sochař zariskoval s jejími ústy – tvořila Amorův luk jako z obálky žurnálu, zároveň se ale vyznačovala stejnou mimořádností jako celý zbytek.

„Už tu pobýváte dlouho?“ zeptala se Nicole. Mluvila tičným, až drsným hlasem.

Rosemary si najednou v duchu připustila, že by se tady mohly zdržet ještě týden.

„Moc dlouho ne,“ odpověděla neurčitě. „Už dlouho jsme ale na cestách – v březnu jsme přistály na Sicílii a pomalu se přesouváme na sever. V lednu jsem při natáčení dostala zápal plic, tak se zotavuju.“

„Propána! Kde jste si ho uhnala?“

„No, ve vodě.“ Pustit se do odhalování soukromého života se Rosemary dosti zdráhala. „Jednou jsem měla chřipku, a nevěděla jsem o tom, a zrovna se natáčela scéna v Benátkách, kdy se vrhám do kanálu. Měla hodně drahou výpravu, takže jsem musela celé dopoledne skákat do vody. Matka tam s sebou měla doktora, ale ničemu to nepomohlo – dostala jsem zápal plic.“ Než mohli promluvit, rázně změnila téma. „Líbí se vám tady? Tohle místo?“

„Jim se tady líbit musí,“ protáhl Abe North. „Oni ho zplodili,“ otočil vznešenou hlavu pozvolna tak, aby očima spočinul s něhou a láskou na dvojici Diverových.

„Vážně?“

„Letos je hotel v létě otevřený teprve podruhé,“ vysvětlila Nicole. „Přesvědčili jsme Gaussa, aby si tu nechal kuchaře, číšníka a poslíčka. Zaplatilo se to a letos je to ještě lepší.“

„Ale vy v hotelu nebydlíte.“

„Postavili jsme si v Tarmes dům.“

Dick upravil slunečník, aby Rosemary zbavil čtverečku ze slunečních paprsků na rameni, a navázal: „Máme teorii, že všechny severní destinace, například Deauville, vybrali Rusové a Angličani, kterým nevadí zima, jenže polovina nás Američanů pochází z tropického podnebí – a proto začínáme přijíždět sem.“

Mladík románského původu dosud listoval stránkami *The New York Herald*.

„A jaké národnosti jsou tihle?“ zeptal se znenadání a s mírně francouzskou intonací přečetl: „V hotelu Palace ve Vevey se ubytovali pan Pandely Vlasco, madam Bonneasseová – nedělám si legraci – ,Corinna Medoncaová, madam Pascheová, Seraphim Tullio, Maria Amalia Roto Maisová, Moises Teubel, madam Paragorisová, Apostle Alexandre, Jolanda Jofugluová a Geneveva de Momusová! Ta mě fascinuje nejvíc – Geneveva de Momusová. Skoro by stálo za to do Vevey zajet a Genevevu de Momusovou omrknout.“

Mladíka náhle něco popadlo, vstal a jedním prudkým pohybem se protáhl. Byl vysoký a o několik let mladší než Diver nebo North. Tělo měl pevné, ale kromě trochy té síly ve zvrásněných ramenou a nadloktích přemíru útlé. Na první pohled se zdál konvenčně pohledný, ale ve tváři mu neustále hrálo mírné znechucení, které mu hyzdilo neúprosně divoký třpyt hnědých očí. Člověk si je ovšem zapamatoval – i poté, co zapomněl na ústa neschopná snášet nudu a mladé čelo zbrázděné utrápeností a bezvýslednou bolestí.

„Minulý týden jsme ve zprávách o Američanech taky našli pár pěkných jmen,“ upozornila Nicole. „Evelyn Ustritzová a... Jak se jmenovali ti ostatní?“

„Například T. Orso,“ odpověděl Diver a taky vstal. Vzal do ruky hrábě a začal z písku svědomitě vyčesávat kamínky.

„Pravda, T. Orso – nenahání vám to husí kůži?“

Okamžik strávený o samotě s Nicole prostupoval klid – Rosemary připadalo, že ještě větší než chvíle s matkou. Abe North a Francouz Barban se bavili o Maroku a Nicole vzala do ruky šití, protože recept už si opsala. Rosemary obhlédla jejich výbavu: čtyři velké slunečníky, tvořící stinný baldachýn, přenosnou převlékárnu, nafukovacího gumového koně, nové věci, které nikdy neviděla, jež vzešly z úvodního poválečného vzmachu luxusní produkce a nejspíš se dostávaly do rukou prvním majitelům. Rosemary si domyslela, že si tahle skupinka potrpí na módu, ale třebaže ji matka vychovala, ať se má před takovými lidmi na pozoru, protože jsou to budižkničemové, v tomhle případě je tak nevnímala. I v jejich naprosté nehybnosti, kterou to ráno nerušilo zhora nic, cítila nějaký smysl, přezkoumávání něčeho, směr, tvůrčí akt lišící se od všech, které dosud poznala. Nad povahou jejich vzájemných vztahů se její nezralý rozum nijak nezamýšlel, záleželo jí pouze na tom, jaký postoj zaujímají k ní – vnímala však předivo jakési příjemné provázanosti, což si sama pro sebe zformulovala do myšlenky, že se spolu podle všeho mají báječně.

Pohlédla teď postupně na všechny tři muže a jednoho po druhém si na chvíli uzmula pro sebe. Všichni tři byli různým způsobem sympatičtí, měli v sobě zvláštní noblesu, která jistě patřila k jejich životu, k minulosti i budoucnosti, nepodmiňovala ji konkrétní příležitost a pranic se nepodobala tomu, když herec nasadí masku nejvybranějších mravů. Rosemary zároveň vypožorovala jakousi nezměrnou jemnost, která se lišila od účelové kamarádké bodrosti režisérů, kteří v jejím životě představovali intelektuály. Herci a režiséři, to byli jediní muži, které zatím poznala... A pak už jen tu nesourodou, nerozeznatelnou masu vysokoškolácků, které potkala na podzim na yaleském plesu a jež zajímala jen láska na první pohled.

Tihle tři byli jiní. Barban měl v sobě méně kultivovanosti a více skepse a posměchu a jednal až s mechanickou formálností. Pod slupkou ostychu Abea Northe dřímал jistý zoufalý humor, který u Rosemary vzbuzoval nechápavé pobavení. Nevěřila, že by na něj dokázala udělat výraznější dojem, na to měla moc seriózní povahu.

Zato Dick Diver, ten před ní stál ve vši dokonalosti. Rosemary ho potichu obdivovala. Načervenalou pleť se světelným chmýřím na pažích a na rukou i krátké nazrzlé vlasy měl ožehlé sluncem a ošlehané větrem. V očích mu zářila ostře modrá, nos měl trochu zašpičatělý a nikdy nebylo pochyb, na koho zrovna hledí nebo ke komu hovoří – a taková pozornost člověku lichotí, neboť kdo se na nás doopravdy podívá? Nanejvýš po nás sklouzne zvědavý nebo lhostejný pohled, nic víc. Ke světu promlouval Dick Diver podmanivým hlasem, v němž zurčela nezřetelná irská melodie, ale Rosemary v něm cítila i tvrdé podloží, známku sebeovládání a sebekázně, své vlastní ctnosti. Ano, toho si vybrala a Nicole pozvedla hlavu a viděla to, uslyšela ten mírnounký povzdech nad tím, že už je zadaný.

Před polednem dorazili na pláž McKiscovi, paní Abramsová, pan Dumphry a seňor Champion. Přinesli si nový slunečník, a když ho stavěli, po očku pokukovali po Diverových. Nasoukali se pod něj se spokojenými výrazy – až na pana McKisca, jenž zůstal pohrdlivě venku. Dick prošel při svém hrabání opodál nich a teď se vrátil ke slunečníkům.

„Ti dva mladíci si spolu čtou Knihu etikety,“ prozradil tlumeným hlasem.

„Asi mají v úmyslu zadat si se *smetánkou*,“ utrousil Abe.

Z vody se vrátila Mary Northová, výrazně opálená mladá žena, na kterou Rosemary narazila první den na prámu, a teď s frajersky zářivým úsměvem prohlásila:

„Tak už dorazili pan a paní Odhodlaní.“

„To on se s nimi přáteli“ připomněla jí Nicole. Ukazovala na Abea. „Ať si s nimi jde promluvit on. Nepřipadají vám sympatičtí?“

„Připadají, a jak,“ souhlasil Abe. „Jen mi nepřipadají sympatičtí.“

„Je pravda, že se mi tohle léto zdálo těch lidí na pláži moc,“ připustila Nicole. „Na *naší* pláži, kterou Dick vytvořil z hromady oblázků.“ Zamyslela se a tišším hlasem, aby ji nezaslechlo trio chův sedících pod jiným slunečníkem, dodala: „Ale pořad jsou lepší než ti Britové z loňska, kteří věčně halekali: ‚Jak je to moře modré! Jak je to nebe bílé! Jak má ta Nellinka červený nosík!‘“

Rosemary si pomyslela, že by Nicole nechtěla za nepřítel.

„Ale to jste nezažila tu roztržku,“ pokračovala Nicole. „Den předtím, než jste přijela, se ten manžel... Ten s tím příjmením, co zní jako náhražka benzínu nebo másla...“

„McKisco?“

„Ano. Hádali se a žena mu mrskla písek do tváře – tak si na ni bez okolku sedl a vymáchal jí v písku celý obličej. Zůstali jsme jako opaření. Chtěla jsem, aby Dick zasáhl.“

Dick nepřítomně upíral pohled na slaměnou rohož. „Myslím, že je zajdu pozvat na večeři.“

„Ne, nezajdeš,“ zarazila ho rychle Nicole.

„Podle mě by to dost prospělo situaci. Jsou tady, tak bychom se s tím měli vyrovnat.“

„My jsme naprosto vyrovnaní,“ ohradila se Nicole a zamála se. „Mně nikdo bořit nos do písku nebude. Já jsem zlá, tvrdá ženská,“ doplnila na vysvětlenou pro Rosemary a zvýšeným hlasem dodala: „Děti, převlečte se do plavek!“

Rosemary cítila, že takhle odted' bude v jejím životě koupání vypadat běžně – že když padne zmínka o koupání, vybaví se jí tohle. Skupinka teď naráz vykročila k vodě, po dlouhé nucené nečinnosti celá natěšená. Z horka do chladu

přešla se zalíbením gurmána, když lahodně pálivé kari zalévá chlazeným bílým vínem. Svě dny strukturovali Diverovi ve stylu starověkých civilizací, aby co neúčelněji zužitkovali dostupné zdroje a dodali plnou váhu všem přechodům. To Rosemary ještě netušila, že vzápětí bude následovat přechod další – od úplného pohroužení do koupání k výřečnému stolování při provensálském obědě. Znovu ale cítila, že nad ní Dick drží ochrannou ruku, a když se nakonec dali do pohybu, s radostí se jako na povel podvolila.

Nicole už došla a zvláštní kus oděvu, který jí vznikl pod rukama, podala manželovi. Ten s ním zmizel v převlékárně a za okamžik se vynořil v průsvitných podvlékačkách z černého krajkoví, čímž vyvolal poprask. Důkladným prozkoumáním vyšlo ovšem najevo, že jsou podšité látkou tělové barvy.

„To je ale buzerantský vtípek!“ zvolal opovržlivě pan McKisco, načež se rychle otočil k panu Dumphrymu a panu Campionovi a dodal: „Omlouvám se.“

Rosemary klokotala nad spodky nadšením. Ve své naitivě reagovala na nákladnou prostotu Diverových upřímným souzněním – nedocházelo jí, že je to prostota komplikovaná a rozhodně ne nevinná, že tohle celé je jejich způsob, jak si z bazaru světa vybírat kvalitu, ne kvantitu, a že i ta prostota chování, ta slabikářová pokojnost a dobrá vůle, ten důraz na prostší ctnosti, patří k zoufalému smlouvání s bohy, k němuž dospěli po těžkých strážnících, které by si neuměla ani představit. V tu chvíli Diverovi reprezentovali navenek nejpokročilejší možnou vývojovou fázi třídy, takže vedle nich většina lidí působila rozpačitě. Ve skutečnosti již započala kvalitativní proměna, kterou Rosemary vůbec nevnímala.

Teď se chopili sherry a chroupali kreky. Rosemary postávala v jejich společnosti. Dick Diver na ni pohlédl chlad-

nýma modrýma očima a jeho vlídná, silná ústa pronesla zahloubané, promyšlené:

„Jste po dlouhé době první děvče, ve kterém jsem spatřil něco kvetoucího.“

Rosemary poté v matčině klíně usedavě plakala.

„Miluju ho, máti. Jsem do něj zoufale zamilovaná. Nikdy by mě nenapadlo, že můžu k někomu tohle cítit. A přitom je ženatý a ona je mi taky sympatická. Je to čirá beznaděj. Jak já ho miluju!“

„Ráda bych ho poznala, jsem zvědavá.“

„V pátek nás pozvala na večeři.“

„Jestli jsi zamilovaná, měla bys být šťastná. Měla by ses smát.“

Rosemary zvedla zrak, obličej se jí líbezně zachvěl a zasmála se. Matka na ni měla v životě obrovský vliv.

V

Do Monte Carla už se Rosemary skoro nemohla vydat rozmrzelejší. Vyjela po rozeklaném kopci do La Turbie, ke starým ateliérům Gaumont, které zrovna procházely rekonstrukcí. U zamřížovaného vchodu předala svou vizitku se vzkazem a teď stála, nahlížela dovnitř a čekala na odpověď. Klidně mohla nahlížet i do Hollywoodu. Řízením podivuhodného osudu tu pučely prazvláštní trosky nějakého nedávného snímku – výjev ze zašlé ulice v Indii, obří kartonová velryba, mamutí strom s třešněmi velkými jako basketbalové míče... Zdálo se, že to sem všechno patří odjakživa, stejně jako laskavec, mimóza, dub korkový nebo kleč. Stála tu bouda s rychlým občerstvením a dva ateliéry připomínající stodolu a po celém areálu čekaly skupinky pomalovaných obličejů s dychtivými výrazy.

Po deseti minutách přispěchal k bráně mladík s kanárkovými vlasy, který měl ateliéry na starost.

„Pojďte dál, slečno Hoytová. Pan Brady je zrovna na place, ale už se na vás moc těší. Mrzí mě, že jsme vás nechali čekat, ale kdybyste věděla, jak se sem tyhle Francouzky někdy dokážou vetřít, jsou horší než...“

Mladík otevřel dvířka v holé stěně ateliéru a Rosemary se náhle ocitla v důvěrně známém prostředí. Radostně se za svým průvodcem vydala do přítí. V šeru se tu a tam černaly postavy, které k ní teď otáčely popelavou tvář jako duše

v očištění k procházejícímu smrtelníkovi. Prostorem se nesl šepot a tlumené hlasy a podle všeho odněkud z dálky i jemné tremolo malých varhan. Zahnuhli za komplex bytů a před nimi se vynořila elektrizující záře filmového placu, kde stáli nehybně tváří v tvář francouzský herec – předek košile, límeček a manžety zbarvené do zářivě růžového odstínu – a americká herečka. Jeden druhého propichovali neústupnými očima, jako by tam takhle stáli už hodiny... A pořád se dlouho nic nedělo, nikdo se nepohnul. Pak s divokým zasyčením zhasl reflektorový panel a zase se rozsvítil. V dáli se imaginárního vpuštění dožadovalo teskné ťukání kladívka. Mezi oslepujícími světly shůry se objevila modrá tvář a do horní vrstvy černoty zavolala cosi nesrozumitelného. Potom ticho přerušil hlas před Rosemary.

„Zlato, když si ty punčochy nesundáš, můžeš zničit klidně ještě desatery. Ty šaty stojí patnáct liber.“

Muž, jenž slova vyřkl, poodstoupil a rázně vykročil vstříc Rosemary. „Earle, slečna Hoytová,“ představil ji mladík.

S Bradym se Rosemary viděla poprvé v životě. Čišela z něj překotná energie. Rosemary si všimla, že když jí podával ruku, změřil si ji od hlavy k patě. Tohle gesto znala a připadala si díky němu jako doma, zároveň jí ale pokaždé vůči tomu, kdo ho učinil, dodávalo jemný pocit nadřazenosti. Jestli jí berou jako věc, pak ta věc ale patří jí a může požívat veškerých výhod, které se s tím pojí.

„Říkal jsem si, že se asi každým dnem ukážete,“ spustil Brady hlasem, který zněl na soukromou konverzaci trochu moc pádně a v němž se táhl mírně vzpurný cockneyský přízvuk. „Líbí se vám v Evropě?“

„Ano, ale jsme rády, že už se vracíme domů.“

„Neee!“ zaprotestoval. „Ještě se tu chvíli zdržte – chci s vámi mluvit. Řeknu vám, ta vaše ‚Tatínkova holčička‘, to byl teda film. Viděl jsem ho v Paříži. Okamžitě jsem poslal sem na jih telegram, jestli vás má někdo pod smlouvou.“

„Byla jsem. Bohužel.“

„Páni, to byl teda film!“

Rosemary se nechtěla jen hloupě usmívat na souhlas, a tak se zamračila.

„Nikdo nechce být nadosmrti spojován s jediným filmem,“ podotkla.

„To ne, máte pravdu. A co plánujete teď?“

„Máti měla pocit, že si potřebuju odpočinout. Až se vrátíme, nejspíš podepíšeme buď u First National, nebo zůstaneme u Famous.“

„Vy a kdo ještě?“

„Matka. O smluvních záležitostech rozhoduje ona. Co bych si bez ní počala?“

Znovu ji celou přelétl očima a v tu chvíli k němu cosi v Rosemaryině nitru vyslalo signál. Sympatie k němu necítila, a už vůbec ne instinktivní obdiv, jaký to ráno zakusila vůči muži na pláži. Tohle bylo vzplanutí. Brady po ní toužil, a co se Rosemaryiných panenských citů týkalo, zvažovala, že by se mu smířeně vydala. Věděla ovšem, že až odejde, do půl hodiny na něj zapomene – jako na herce, kterého políbí ve filmu.

„Kde bydlíte?“ zajímal se Brady. „No jo, u Gausse. No, na letošek už mám program taky pevně naplánovaný, ale ten dopis, který jsem vám poslal, pořád platí. Takhle moc jsem chtěl točit naposledy s Connie Talmadgeovou, když byla ještě mladé děvče.“

„Jsem na tom stejně. A do Hollywoodu se vrátit nechcete?“

„Nemůžu to tam vystát. Tady je mi dobře. Počkejte, ještě natočíme tenhle záběr a provedu vás tady.“

Vstoupil na plac a tlumeným, klidným hlasem se dal do řeči s francouzským hercem.

Uplynulo pět minut a Brady pořád mluvil. Francouz čas od času přešlápl a přikývl. Pak Brady znenadání ustal, zavolal něco k reflektorům a ty se rozhučely a prudce zaplanuly.

Kolem Rosemary se rozruchovalo Los Angeles, ale nevydělalo jí to, vykročila a znovu se do toho města tenkých příček ponořila; zatoužila se do něj vrátit. Netoužila ovšem zažít Bradyho po natáčení, protože vytušila, v jakém bude rozpoložení, a opustila plac pořád ještě podmaněná kouzlem. Teď když věděla, že tady stojí filmové ateliéry, Středozeří už jí nepřipadalo tak němé. Lidé na ulicích jí byli sympatičtí a cestou na vlak si koupila plátěnky.

Matka měla radost, že se Rosemary zachovala přesně tak, jak jí určila, ale stejně si přála vypustit dceru do světa. Paní Speersová totiž sice vypadala svěže, ale zmáhala ji únava – přece jen, u smrtelné postele na člověka únava sedne a ona v životě bděla hned u dvou.

VI

Nicole Diverové bylo po růžovém víně u oběda příjemně. Zkřížila ruce – dost vysoko, aby jí umělá kamélie na rameni hladila tvář – a vyšla do své krásné nezatravněné zahrady. K té se přimykal z jedné strany dům, z něž se vylévala a do něž zase proudila, ze dvou stran stará vesnice a z poslední útes, spadající po římsách až do moře.

Podél stěn natočených k vesnici sedal na všechno prach – pokrýval spleť kroucících se popínavek, citroníky a eukalypty i trakař, který tu někdo nedávno nechal, ale už stačil zarůst do cesty, zchátrat a nahnít. Nicole se jako vždy podívala, že když zamířila na druhou stranu, kolem záhonku pivoněk, došla do části tak zelené a chladivé, že tu jemná vlhkost kadeřila lístky a okvětní plátky.

Nicole měla kolem krku uvázaný šedý šátek, který jí i na bezbarvém slunci vrhal šedý stín po tváři a po krácejících nohou. Až na jemný třpyt teskných pochyb, který jí hleděl ze zelených očí, měla přísný, až příkrý výraz. Druhy plavé vlasy jí ztmavly, ale teď ve čtyřiaadvaceti byla krásnější než kdysi v osmnácti, když jí vlasy zářily víc než ona sama.

Po chodníčku lemovaném bílými kameny a halícím se do nepostižitelného oparu rozkvětu došla k plácku s výhledem na moře, kde ve fíkovnicích dřímaly lucerny a kolem obrovité borovice, největšího stromu na zahradě, čekal velký stůl, proutěná křesla a rozložitý slunečník ze Sieny.

Nicole se tu na chvíli zastavila, nepřítomně se zadívala na lichořeřišnice a kosatce u paty borovice – jako by tady někdo kdysi jen tak ledabyle pohodil hrst semen – a zaposlouchala se do dětského hašteření, které se s nářkem a obviňováním neslo z domu. Když na letním vzduchu utichlo, šla dál – mezi kaleidoskop pivoňek nakupených do různých mračen, černých a hnědých tulipánů a křehkých růží s nafialovělými stonky, průhledných jako květiny z cukru ve výloze cukrárny... Až najednou barevné scherzo ustalo, jako by se větší pestrosti už dosáhnout nedalo, a následovaly vlhké schůdky vedoucí o půldruhého metru níž.

Tam stála studna, jejíž bednění neusychalo a nepřestávalo klouzat ani za nejjasnějších dní. Nicole vystoupala po schodech na druhé straně do zeleninové zahrady. Šla dosti svižným krokem – měla totiž ráda pohyb, ač se to někdy nezdálo a budila dojem člověka ponořeného do vnitřního klidu, statického i příjemně stimulujícího zároveň. Nebyla totiž pánem slov, a už vůbec jejich vyznavačem, a tak na světě spíše mlčela a s uměřeností, která se blížila nicotnosti, pouze přispívala svým kultivovaným humorem. Jakmile ale někoho cizího jímaly v přítomnosti téhle úspornosti rozpaky, chopila se tématu a horečně si s ním odpelášila, až překvapila samu sebe, načež se s ním zase vrátila a náhle se ho až skoro plaše vzdala, jako poslušný retrívr, poté co splnil ještě víc, než se po něm chtělo.

Jak tak stála v neostrém zeleném svitu zeleninové zahrady, vpředu přešel přes cestičku Dick. Mířil do svého domku, kde pracoval. Nicole v tichosti vyčkala, až projde, pak řádkami budoucích salátů pokračovala k malému zvěřinci, kde na ni holubi, králíci a papoušek spustili směs drzého ryku. Sestoupila o jednu římsu a ocitla se u zakřivené nízké zídky. Shlédla o dvě stě metrů níž na Středozevní moře.

Stála ve starobylé horské vesnici Tarmes. Vila s pozemkem vznikla z řádky rolnických příbytků přiléhajících k úte-

su – pět domků se sloučilo v jedno obydlí a čtyři se zbořily, aby vzniklo místo pro zahradu. Vnější zdi zůstaly netknuté, takže ze silnice dole v hloubce se sídlo nedalo od fialovošedé hmoty městečka rozeznat.

Nicole chvíli jen tak postávala a dívala se dolů na moře, ale na tom si ani její příčinlivé ruce nenašly nic na práci. Vzápětí ze svého prostého domku vyšel Dick s teleskopem v ruce. Zahleděl se na východ směrem ke Cannes. Za chvíli mu do zorného pole vplula Nicole, načež znovu zmizel v domku a vylezl s megafonem. Příručních mechanických pomůcek měl celou řadu.

„Nicole,“ křikl, „zapomněl jsem ti říct, že jako poslední apoštolské gesto jsem pozval paní Abramsovou, tu ženu s bílými vlasy.“

„Já to tušila. To je nehoráznost.“

Její odpověď se mu donesla hladce, jako by to až znevážilo jeho megafon, a tak zvýšila hlas a zavolala: „Slyšíš mě?“

„Ano.“ Dick sklopil megafon a potom ho znovu tvrdohlavě pozvedl. „A pozvu ještě další lidi. Pozvu ty dva mladíky.“

„Dobře,“ souhlasila klidně.

„Chci uspořádat opravdu *zvrhlý* večírek. Myslím to vážně. Večírek, kde bude rvačka, svádění, odkud budou lidi odcházet uražení a kde budou ženy omdlávat na toaletách. Počkej, to budeš koukat.“

Vrátil se do svého domku. Nicole viděla, že na něj přišla jedna z jeho typických nálad – pro něco se nadchl a svou posedlostí strhával všechny ostatní, následně ovšem nevyhnutelně propadal specifické melancholii; sice ji zásadně nedával najevo, ale Nicole ji na něm poznala. Obvykle se nadchl víc, než odpovídalo významu dané věci, což mu pomáhalo jednat s lidmi s opravdu mimořádnou bravurou. Pokud se odhlédlo od pár střízlivých, věčně podezřívavých jedinců, uměl si získat okouzlenou, nekritickou náklonnost každého. Vystřízlivění se dostavovalo, když si uvědomil,